

Dosarul nr. 3ra-723/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (Vitalie-Silviu Midrigan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Panov, M. Anton și V. Cotorobai)

DECIZIE

4 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecător
judecătoria:

Maria Ghervas
Dumitru Visternicean
Luiza Gafton
Victor Burduh
Iuliana Oprea

examinînd recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2017, prin care apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a fost respins, fiind menținută hotărîrea Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 19 septembrie 2017,

c o n s t a t ă :

La 3 februarie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor reclamanta a indicat că la 1 iunie 2016, a încheiat cu compania Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”, înregistrată cu adresa juridică în or. Râbniț, regiunea Transnistriană, contractul de vânzare-cumpărare nr. 01-16, potrivit căreia Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” se obliga să livreze produse petroliere în cantitate de până la 10000 tone, în condițiile INCOTERMS 2010.

Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a specificat că potrivit invoice-ului nr. 2 din 14 iulie 2016, nr. 3 din 26 iulie 2016 și nr. 5 din 13 august 2016, compania reclamantă a livrat Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”, produse petroliere produse în Belarusia. Conform anexelor la contract, condiția de livrare sau locul predării mărfii era hotarul Belarusia-Ucraina, trecerea Sloveceno/Berejesti.

La 25 noiembrie 2016 a fost anunțată de către Biroul Vamal Chișinău că Societății cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” i-au fost întocmite trei decizii de regularizare nr. 1335, 1336, 1337 din 21 noiembrie 2016, prin care compania este obligată să achite obligațiunile vamale și penalități în sumă totală de 2244720,48 lei, ca urmare a tranzacțiilor cu Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”.

Reclamanta a mai specificat că nu este de acord cu deciziile de regularizare și le consideră întocmite contrar prevederilor legale, deoarece în declarațiile vamale nr. 3015100220 din 4 august 2016, nr. 3015100260 din 19 august 2016 și nr. 3015100209 din 29 iulie 2016, în calitate de destinatar este indicată Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”, care de fapt este proprietarul și destinatarul final.

Marfa indicată în declarațiile vamale menționate mai sus a fost livrată de către Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”, Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 01-16 din 1 iunie 2016.

S-a mai precizat că conform INCOTERMS 2010, condiția de livrare DAP prevede expres că vânzătorul livrează mărfurile în mijloacele de transport adecvate la locul stabilit cu cumpărătorul, iar potrivit anexelor la contract, părțile au stabilit că hotarul dintre Belarusia și Ucraina reprezintă locul de transmitere a bunurilor, respectiv și a drepturilor de proprietate.

Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a mai punctat că Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” în calitate de proprietar a mărfii, decide de sine stătător modalitatea de transport și soarta bunurilor sale pe teritoriul Ucrainei și Republicii Moldova, iar obligațiunile întreprinderii Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” s-au încheiat odată cu transmiterea mărfii la hotarul dintre Belarusia și Ucraina.

Reclamanta a accentuat că în confotmitate cu prevederile codului civil, obligația de predare a bunului se consideră executată în momentul predării bunului către cumpărător sau către persoana indicată în el, dacă din contract nu rezultă obligația vânzătorului de a asigura transportarea bunului sau predarea lui la locul aflării cumpărătorului, obligația vânzătorului de a preda bunul se consideră executată de la data predării bunului către cărauș sau oficiul poștal pentru a fi transportat la cumpărător dacă contractul nu prevede altfel și consideră că și-a executat obligațiunile contractuale la momentul transmiterii mărfii iar obligațiunile apărute ulterior (inclusiv și cele vamale) erau de competența cumpărătorului, adică a Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” și nici de cum de competența vânzătorului.

S-a precizat că Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” nu era titularul declarației vamale de import, deoarece marfa dată nu-i aparținea și nici nu a dispus de marfa care urma a fi pusă în liberă circulație, menționând că titularul declarației vamale și proprietarul mărfii era Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”, ultima întrunind condițiile prevăzute în hotărârea Guvernului nr. 1001 din 19 septembrie 2001 era în drept de a importa produse petroliere fiind scutită de la plata drepturilor de import și a plăților pentru poluarea mediului.

Conform pct. 1 a hotărârii precitate, procedura declarării și vămuirii mărfurilor introduse în/scoase de pe teritoriul vamal al țării de către agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova înregistrați la Instituția publică „Agenția Servicii Publice” se va efectua în funcție de regimul vamal solicitat, fără perceperea drepturilor de import și a plății pentru poluarea mediului, cu condiția rămânerii mărfurilor pe teritoriul necontrolat de către organele constituționale. Agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova înregistrați la Instituția publică „Agenția Servicii Publice” vor efectua procedurile de vămuire a mărfurilor, inclusiv a celor accizate, la posturile vamale autorizate de Serviciul Vamal.

Consideră reclamanta că colaboratorii vamali eronat au interpretat prevederile legale și au imputat plata unor obligațiuni vamale Societății cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”, or obligațiunile vamale sunt ale cumpărătorului, adică a Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”.

Solicită Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” revocarea deciziilor de regularizare nr. 1335 din 21 noiembrie 2016, nr. 1336 din 21 noiembrie 2016 și nr. 1337 din 21 noiembrie 2016. Totodată, reclamanta a solicitat încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 19 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă (f.d. 85, 88-93).

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a concluzionat că motivele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în prevederile legii.

Totodată, prima instanță a punctat că Societatea cu Răspundere Limitată „Vero- Nadina” nu îndeplinea condițiile necesare pentru a beneficia de scutirile de la plata drepturilor de import, prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1001 din 19 septembrie 2001 cu privire la declararea mărfurilor de către agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova, temei care a stat la baza emiterii deciziilor de regularizare și anume scutirile de la plata drepturilor de import nu era justificată la data acordării liberului de vamă către societatea reclamantă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 21 septembrie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a contestat-o cu apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea apelului a indicat că prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărîre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, fiind încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Totodată, apelanta a indicat că prima instanță nu a ținut cont de prevederile hotărârii Guvernului nr. 1001 din 19 septembrie 2001.

Prin decizia din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a fost respins, fiind

menținută hotărîrea Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 19 septembrie 2017 (f.d. 110, 111-117).

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant sunt neîntemeiate, nu și-au găsit reflectarea în probele acumulate la materialele dosarului.

Curtea de Apel Chișinău a mai specificat că prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural, în consecință adoptînd o hotărîre întemeiată.

Invocînd ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 17 aprilie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”, a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că atît instanța de apel, cît și prima instanță nu au constatat toate circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a pricinii, fiind aplicate eronat normele de drept material.

Totodată, recurentul a mai specificat că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că Organul Vamal nu a respectat procedura premergătoare adoptării deciziilor de regularizare și nu au stabilit cu certitudine destinatarul final al mărfii importate pe teritoriul Republicii Moldova, care face obiectul actelor administrative contesate.

Instanța de recurs constată că copia deciziei instanței de apel a fost recepționată de către reprezentantul recurenteii la 23 februarie 2018 (f.d. 122).

Potrivit art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Prin urmare, Colegiul constată că recursul a fost declarat în termen.

La 10 mai 2018 în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, iar la 24 mai 2018, în adresa Curții Supreme de Justiție a parvenit referința prin care Biroul Vamal Centru a solicitat de a considera recursul ca inadmisibil.

Instanța de recurs a luat acte de faptul că la 6 iunie 2018 și la 15 iunie 2018, recurenta Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a depus cereri suplimentare la recurs.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din materialele cauzei rezultă că la 3 februarie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău, prin care a solicitat revocarea deciziilor de

regularizare nr. 1335 din 21 noiembrie 2016, nr. 1336 din 21 noiembrie 2016 și nr. 1337 din 21 noiembrie 2016.

Ulterior, prima instanță fiind investită cu judecare cauzei date, prin hotărârea din 19 septembrie 2017, a respins cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată, iar instanța de apel prin decizia din 14 decembrie 2017 a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”, cu menținerea hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Central din 19 septembrie 2017.

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție analizând legalitatea deciziei contestate cu recurs, prin prisma corectitudinii aplicării normelor de drept material și procedural, consideră că actele administrative contestate au fost emise cu încălcarea procedurii, or legiutorul în legislația vamală a stabilit exhaustiv proceduri obligatorii premergătoare adoptării deciziilor de regularizare.

În susținerea poziției respective, instanța de recurs consideră oportun de a reliefa prevederile art. 181¹ alin. (1) și (2) din Codul vamal, care statuează expres că controlul ulterior se bazează pe administrarea riscurilor, este efectuat imperativ în scopuri vamale în vederea asigurării aplicării corecte a legislației și confirmării sau infirmării conformării declarantului la aceasta. Controlul ulterior este efectuat de organele vamale, conform procedurii stabilite de Guvern, prin auditul postvămuire sau reverificarea declarației vamale, pe o perioadă ce nu depășește termenul de prescripție stabilit la art. 127 alin. (10).

În conformitate cu art. 202² alin. (1) și (5) din același cod – reverificarea declarației vamale se efectuează la oficiul organului vamal, este una dintre formele controlului ulterior și constă în verificarea, după acordarea liberului de vamă, a corectitudinii și caracterului complet al informațiilor furnizate într-o declarație vamală, precum și a existenței și conformității documentelor justificative anexate la aceasta, necesare plasării mărfurilor într-o destinație vamală, a altor documente aferente operațiunilor verificate de care dispune organul vamal, alt organ cu atribuții de administrare fiscală sau alte instituții și persoane.

În cazul depistării unor erori și/sau divergențe între informațiile din declarațiile vamale și cele din documentele verificate, ce conduc la apariția, modificarea și/sau anularea obligației vamale, organul vamal este obligat să comunice despre aceasta plătitorului vamal prin întocmirea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale.

Art. 202³ alin. (1) lit. g) din Codul vamal, stipulează că în cazul exercitării controlului ulterior, organul vamal are următoarele obligații și în cazul depistării unei încălcări vamale ce conduce la apariția unei obligații vamale și neîndeplinirii cerințelor legale ale declarantului, să emită decizie de regularizare.

În continuare, instanța de recurs consideră oportun de a puncta faptul că legiutorul, în art. 202⁹ alin. (3), (4) și (5) din același cod, a stabilit exhaustiv că în baza actului de audit postvămuire, organele vamale întreprind măsuri de calculare și încasare a obligațiilor vamale datorate, conform procedurii stabilite de legislație.

Procesul-verbal de reverificare a declarației vamale reprezintă un document de forma stabilită de Serviciul Vamal, întocmit de colaboratorul vamal al organului

care a exercitat reverificarea declarației vamale, în care se consemnează rezultatele controlului. În procesul-verbal de reverificare a declarației vamale se vor descrie obiectiv, clar și exact încălcările legislației și măsurile de politică economică cu referire la informațiile, datele, documentele probatorii, fiind indicate actele normative încălcate.

În baza actului de audit postvămuire/procesului-verbal de reverificare a declarației vamale, organele vamale întreprind măsuri de calculare și încasare a obligațiilor vamale constatate, conform procedurii stabilite de legislație.

Totodată, Colegiul menționează că procedura detaliată, privind realizarea controlului ulterior prin reverificarea declarațiilor vamale este reglementată de normele metodologice privind realizarea controlului ulterior prin audit post-vămuire și reverificarea declarațiilor vamale, anexă la ordinul Serviciului Vamal nr. 63-0 din 11 ianuarie 2013.

Astfel, potrivit pct. 47 din ordinul respectiv, la finalizarea reverificării unei sau mai multor declarații vamale, va întreprinde acțiuni de regularizare a situației prin întocmirea unui proces-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, iar în cazul apariției obligațiilor vamale și a deciziei de regularizare, în conformitate cu prevederile codului vamal.

La pct. 66 din ordinul Serviciului Vamal nr. 63-0 din 11 ianuarie 2013, s-a stabilit că procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, este un act procedural care se procesează conform procedurii stabilite la actul de audit post-vămuire. Acesta se întocmește în cazul reverificării unei sau mai multor declarații vamale soldate cu constatarea încălcărilor legislației și deține același statut juridic ca și actul de audit post-vămuire.

Sunt esențiale pentru cazul din speță, prevederile pct. 67 din ordinul enunțat supra, care statuează expres că constatările din procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale se vor analiza și vor servi temei pentru emiterea deciziei de regularizare, după caz.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, prin prisma normelor de drept citate supra, menționează că este prematură concluzia primei instanțe, menținută prin decizia instanței de apel. Or, instanțele de judecată nu au verificat sub toate aspectele dacă Biroul Vamal Chișinău a respectat procedura stabilită prin lege, premergătoare adoptării deciziilor de regularizare, având în vedere că la dosar nu sunt atașate probe în acest sens.

În acest aspect, instanța de recurs reliefează și prevederile pct. 78 din ordinul Serviciului Vamal nr. 63-0 din 11 ianuarie 2013, potrivit cărora în baza actului de audit post-vămuire, a procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale, precum și a notei de constatare după caz, în conformitate cu prevederile art. 181¹ alin. (3)-(6), art. 127²-127¹³, art. 202³ alin. (2) lit. e), art. 202⁷ din Codul vamal, ordinului Serviciului Vamal nr. 333-O din 31 iulie 2014, se emite actul – „Decizia de regularizare”.

Verificarea legalității actelor administrative contestate, pe segmentul respectării procedurii de emitere a acestora este primordială, însă instanțele ierarhic inferioare, nu s-au expus nici într-un fel, iar aceste circumstanțe rămânând neelucidate.

Astfel, la rejudecarea cauzei, urmează să se țină cont de criticile respective, sub aspectul verificării dacă organul vamal a respectat rigorile legii în procesul emiterii deciziilor de regularizare.

În continuare, instanța de recurs reliefează prevederile art. 123 din Cod vamal, care statuează expres că drepturile de import și drepturile de export sînt plătite nemijlocit de către declarant, broker vamal sau de o altă persoană prevăzută de legislație.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 127² alin. (3) din Codul vamal – plătitor vamal este titularul declarației vamale. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia s-a făcut declarația vamală este de asemenea plătitor vamal. Totodată, devin plătitori vamali, solidar cu titularul declarației vamale, orice persoane care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației vamale sau care au redactat declarația vamală, dacă acestea știau sau ar fi trebuit să știe că informațiile în cauză erau false sau incorecte.

În temeiul normelor de drept citate, de menționat că recurentul a specificat faptul că nu este destinatarul mărfii, nu a importat-o, nu a întocmit declarația de import și nici nu a contribuit la vămuirea mărfii, respectiv nu a devenit proprietarul acestor bunuri după validarea de către Serviciul vamal a declarației de import a Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” cu adresa juridică în or. Rîbnița din regiunea Transnistriană.

Recurentul și-a motivat afirmația respectivă prin faptul că este de mai mulți ani importator al produselor petroliere din Republica Belarusia, avînd relații economice stabile, de lungă durată cu producătorii acestor produse. În luna iunie 2016, între Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” și Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” or. Rîbnița a fost încheiat contractul de livrare din Belarusia a produselor petroliere în asortiment, în cantitate le pînă la 10000 tone, în condițiile INCONTERMS 2010, locul predării mărfii fiind hotarul Belarusia- Ucraina, trecerea Sloveceno-Berejesti, iar în esență acest contract nu este de vînzare-cumpărare, fiind de fapt un contract de intermediere între producătorul-vînzător al produselor petroliere din Belarusia și cumpărătorul Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” or. Rîbnița.

Totodată, Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”, în cererea de recurs a mai precizat că compania din Belarusia a vîndut (livrat) și respectiv a expedit nemijlocit în adresa Societății cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” or. Rîbnița din regiunea Transnistriană, produsele petroliere, pe care ultima le-a primit de la transportator – Calea Ferată din Moldova, le-a devămat primind liber de vamă, cu titlu de proprietate, utilizîndule după destinație pe teritoriul regiunii Transnistriene.

În sensul respectiv instanța de recurs punctează poziția recurentului exprimată în cererea de recurs prin care a accentuat că Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade”, cu adresa juridică în or. Rîbnița, înregistrată ca agent economic în Registrul de stat al Republicii Moldova, cu activitatea în regiunea Transnistreană, în lunile iulie și august 2016 a prezentat la postul vamal Rîbnița-2(Feroviar), declarațiile/vamale de import, pentru marfa – produse petroliere.

De menționat că recurentul a mai specificat că declarațiile vamale depuse de Societatea cu Răspundere Limitată „Sevig Trade” la organul vamal, au fost admise

(postul vamal Rîbnița) cu aprobarea liber de vamă, import definitiv al mărfurilor străine care fac obiectul scutirii de la drepturile de import, scutiri aplicate la declararea și vămuirea mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al țării de către agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova, înregistrați la Camera înregistrării de Stat, cu condiția rămînerii mărfurilor pe teritoriul necontrolat de organele constituționale. Aceste scutiri au fost acordate în temeiul Hotărîrii Guvernului nr. 1001 din 19 septembrie 2001 cu privire la declararea mărfurilor ie către agenții economici din raioanele de est ale Moldovei.

Prin urmare, instanța de recurs reliefează prevederile pct. 1 din hotărârea Guvernului nr. 1001 din 19 septembrie 2001, care statuează expres că – procedura declarării și vămuirii mărfurilor introduse în/scoase de pe teritoriul vamal al țării de către agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova înregistrați la Instituția publică „Agenția Servicii Publice” se va efectua în funcție de regimul vamal solicitat, fără perceperea drepturilor de import și a plății pentru poluarea mediului, cu condiția rămînerii mărfurilor pe teritoriul necontrolat de către organele constituționale. Agenții economici din raioanele de est ale Republicii Moldova înregistrați la Instituția publică „Agenția Servicii Publice” vor efectua procedurile de vămuire a mărfurilor, inclusiv a celor accizate, la posturile vamale autorizate de Serviciul Vamal.

Astfel, Colegiul punctează că elucidarea circumstanțelor etalate mai sus, este esențială pentru soluționarea corectă și justă a litigiului, însă instanțele ierarhic inferioare au tratat aceste aspecte superficial, atitudine care generează încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Prin urmare, instanța de recurs precizează faptul că la rejudecare instanța de apel, pentru elucidarea tuturor circumstanțelor și pentru adoptarea unei decizii legale, urmează să verifice și să constate cert destinatarul final (titularul declarației vamale, proprietarul) al mărfii importate pe teritoriul Republicii Moldova, care face obiectul actelor administrative contestate.

Colegiul specifică faptul că circumstanțele relatate supra atrag încălcarea dreptului recurentului-reclamant

la un proces echitabil, respectarea căruia este accentuată și în jurisprudența constantă a Curții Europene pentru Drepturile Omului.

În conformitate cu art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată. Concomitent, conform art. 241 alin. (5) CPC, în motivare se indică circumstanțele pricinii constatate de instanță, probele care se întemeiază concluziile ei privitor la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 373 CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decît aceea din hotărîrea

atacată cu apel, cu excepția cazurilor când consimte și când hotărîrea este atacată și de alți participanți la proces.

În sprijinul normelor naționale vin și reglementările Curții Europene pentru Drepturile Omului, jurisprudența căreia își are izvorul în dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri de a beneficia de respectarea acestor norme, fiind piloni de bază ai dreptului la un proces echitabil.

La rejudecarea cauzei, se va ține cont de criticile invocate în textul deciziei și se va înlătura omisiunile admise, pentru asigurarea unei judecări corecte și legale a pretențiilor înaintate.

Din considerentele menționate, avînd în vedere faptul că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei pentru rejudecare în Curtea de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție
decide

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA”.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2017, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „VERO-NADINA” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și încasarea cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei pentru rejudecare în instanța de apel – Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Dumitru Visternicean

Luiza Gafton

Victor Burduh

Iuliana Oprea